

Šių dienų teatrališkoji Pilaitė

Nuo seniausių laikų žmonija nepažindama tikrovės, siekė ją pažinti ir valdyti. Tikrovės valdymo svertus matė dievybių rankose. Mėgino joms įsisteikti ir pagerinti savo padėtį. Tą darydavo ritualų metu. Ritualai pamažu darėsi panašūs į teatrą. Atsirado galybė teatro mokyklų. Jų pagrindas kūrybingi žmonės. Tokių nestokoja ir Pilaitė. Šiuo metu Pilaitėje veikia keli teatro židiniai. Jie užgimė skirtingu laiku. Turi skirtingą motą ir repertuarą.

Ko reikia, kad turėtumėme teatrą? Teatrui gyvuoti reikalingi keli kertiniai akmenys. Vaidinimui tinkanti vieta. Išorinio ir vidinio pasaulio įvykių atvaizdavimui, – meninės priemonės. Tai į bendrą reginį sujungia scenaristas, scenografas, režisierius ir aktoriai. Būtina ir auditorija, kuriai toks rezultatas skiriamas. 1991 metų pabaigoje Naujoji Pilaitė atsivėrusi pirmiesiems naujakuriams viso to neturėjo. 1992 metais čia pastatoma pirmoji vidurinė mokykla. 1998 metais pradeda veikti dar viena vidurinė mokykla. 2006 metais kaip pagrindinė įsikuria krikščioniškoji Tikėjimo žodžio mokykla. Visos šios mokyklos nuo pat savo atsiradimo neišsivertė be savo mažiausiųjų auklėtinių vaidinimų. Juos skyrė mamų šventėms, naujametiniams renginiams. 2002 metais įsikūrusi gyventojų visuomeninė organizacija „Pilaitės bendruomenė“ taip pat norėjo vaidinimų. Kokia gi ta šių dienų teatrališkoji Pilaitė?

Pilaitės bendruomenės teatras. Žinomas teatro, kino aktorius ir režisierius Ferdinandas Jakšys

ne vienerius metus dirbęs režisieriumi Senjorų teatre ir buvęs jo meno vadovu, turėjo norą Pilaitėje įsteigti liaudies teatrą. Pačiais pirmais „Pilaitės bendruomenės“ atsiradimo metais entuziastingai įsijungė į jos veiklą. Netrukus iniciavo projektą Kultūros ministerijos paskelbtam teatro puoselėjimo konkursui laimėti. Siekė įgyvendinti seną savo svajonę. Troško pastatyti muzikinį spektaklį „Žydroji paukštė“. Aukščiausiai vertinamoje Nobelio premijos laureato Moriso Meterlinko pjesėje būtų vaidinę suaugusieji ir vaikai. Pagrindiniam vaidmeniui buvo nusižiūrėjęs Pilaitėje gyvenusią dainininkę Juditą Leitaitę. Konkurso nelaimėjo. Bet noras Pilaitėje įsteigti liaudies teatrą nepaėjo. Juolab susipažinus su kaimyninių Buivydiškių folklorinio ansamblio „Verdenė“ žmonėmis, kurie labai tiko vaidinti tokiame teatre, o „Pilaitės bendruomenė“ su šiuo kolektyvu buvo užmezgusi glaudžius kultūrinius ryšius. Kartu buvo suruošusi ne vieną reginį. Regis, repetacijoms betruko tik tinkamų patalpų

ir liaudies teatro reikalai būtų pasistūmėję į priekį. Imponavo moderni tada dar ne progimnazijos, o vidurinės Martyno Mažvydo mokyklos aktų salė. Mokykla neskubėjo įsileisti pašalinių žmonių. Be to, čia vyko ganėtinai intensyvi užklausinė veikla. Ir pati mokykla galvojo apie savo teatrą. Ferdinandas Jakšys vietos repetacijoms Pilaitėje dairėsi ir kitur. Būtų tikusi neseniai pastatytą šv. Juozapo parapijos namų salė. Pirmasis šios parapijos klebonas Jonas Ralys, kuriam teko nemaža tokių namų pastatymo našta, pirmaisiais Lietuvos Nepriklausomybės metais lankėsi užsienyje. Jį žavėjo kulto pastatai virtę vietos bendruomenių savitarpio pagalbos ir net kultūros židiniai. Tikriausiai būtų buvęs už. Nesuspėta susitikti ir pasikalbėti. Labai greitai šis klebonas dvasinei tarnystei buvo kitur iškeltas. Jo vietoje paskirtas kunigas Justinas Aleknavičius neparodė didelio entuziazmo parapijos namuose įkurdinti liaudies teatrą. Daugiau Pilaitėje nebebuvo kur belstis. Visgi laikui bėgant Pilaitės liaudies teatro idėja nenumirė. Dažnai „Pilaitės bendruomenės teatras“ pristatomas ir kaip liaudies teatras (taip vadintis pagal 1959-1990 metais įsitvirtinusius reikalavimus nuostatas galėjo ne kiekvienas mėgėjiškas tokio meno kolektyvas, o pats geriausias), gimė netikėtai. Beje, liaudies ir mėgėjų teatras sinonimai. Šiuo metu įsitvirtina antrasis pavadinimas.

Šis teatras siejasi ir su Dalios Tarailienės asmenybe. 2006 metais D. Tarailienė aktyviai įsitraukė į „Pilaitės bendruomenės“ veiklą.

2008 metų pabaigoje ji pasiūlė Martyno Mažvydo progimnazijos aktų salėje pastatyti iš dalies ir edukacinio plano spektaklį „Varpo gausmas“. Spektaklis buvo skiriamas lietuvių patriarcho Vinco Kudirkos 150-osiomis gimimo ir jo tautinės giesmės 110-osiomis sukūrimo metinėms. Spektaklis turėjo būti pastatytas per labai trumpą laiką – maždaug per dvi savaites. Siekta laiku paminėti dvi viena po kitos einančias išimtinias datas. Vinco Kudirkos vaidmeniui buvo pakviestas F. Jakšys. Patriarcho giesmės sutiko gyvai atlikti dainininkas Danielius Sadauskas. Į vaidinimą buvo įtraukti ir kaimyninių Buivydiškių folklorinio ansamblio „Verdenė“ dainininkai. Jie labai tiko masinėms scenoms. Martyno Mažvydo progimnazijos mokyklos muzikos mokytoja Audronė Lašinskienė išpareigojo savarankiškai parengti piemenėlių muzikavimo sceną. Piemenėlius vaidino jaunesniųjų klasių moksleiviai. Jie pagyvino spektaklį. Dalia Tarailienė prisimena: spektaklis kūrėsi spontaniškai. Apgailestauja, kad neliko laiko bendrai generalinei repeticijai. Tada spektaklis būtų labiau pavykęs. Maloniai prisimena tuo pat metu į mokyklą su savo auklėtiniais pasmuikuoti pakviesto Martyno Švėgždos fon Bekerio pagalbą. Žinant, jog tautinės giesmės autorius irgi smuikavo, svečias sutiko spektaklio pabaigoje sugriežti dalį šio kūrinio. Po M. Švėgždos fon Bekerio pasirodymo žiūrovai atsistojo ir kartu su scenoje vaidinusiaisiais sugiedojo tautinę giesmę nuo pradžių iki galo.

2009 metų ankstyvą rudenį gimė antrasis spektaklis „Žodis Lietuva sieloje ir lūpose“. Jo pagrindas „Pilaitės bendruomenės“ 85-čio proga išleista čia gyvenančios liaudies poetės ir tautodailininkės, politinės kalinės ir tremtinės Karolinos Jezerskos-Biekšaitės poezijos knyga. Knygos ir jubiliatės pristatymui buvo sukurtas ir šis tokiu pat pavadinimu biografinis spektaklis. Jį pagyvino į spektaklį atėjusių tremtinių dainų populiarios atlikėjos Irenos Bražėnaitės ir prieš tai su jubiliatės kūryba susipažinusios aktorės Violetos Padolskaitės duetas. Viena dainavo pagal K. Jezerskos-Biekšaitės eilės, o kita jas skaitė.

2010 metų pavasaryje startavo trečiasis spektaklis. Tai epinė drama „Mano vardas Lietuva“. Jis ženkliai ilgiau gimdytas. Spektaklio scenarijaus autorė, režisierė ir pagrindinio vaidmens – Lietuvos – atlikėja Dalia Tarailienė sugalvojo scenoje įprasminti dešimties mūsų kraštui labiausiai nusipelnusių ir ilgiausiai žmonių atmintyje išlikusių moterų gyvenimus. Ne vieną mėnesį labiau atsiribojusi nuo nesibaigiančių visuomeninių išpareigojimų kūrė scenarijų tai proza, tai eilėmis. Po to rinko tokioms moterims atsiskleisti tinkamiausią muziką ir žvalgėsi potencialių jų vaidmenų atlikėjų. Džiaugiasi, kad pavyko tokių surasti. Tai laiko didele sėkme ir kartu didele problema. Spektaklis populiarus, bet jį parodyti

tiek Pilaitėje, tiek išvykoje yra problemiška. Nelengva pakartotinam vaidinimui suderinti laisvą dešimties unikalių moterų laiką. Sunku surasti, kas jas, susirgus ar dėl kitokių priežasčių negalint vaidinti, pakeistų. Dalia Tarailienė pastebi: „Spektaklis ne iš trumpųjų ir lengvųjų, bet neprailgsta. Nelieta jam abejingų. Vilniuje tenka vaidinti ne tik Pilaitės Martyno Mažvydo progimnazijos aktų salėje. Spektaklis jau rodytas Vilniaus karininkų įgulos ramovėje.“ Kartais viešai pristatomos tik kelios šio spektaklio ištraukos, priklausomai kur ir kokia intencija vaidinama. 2011-aisiais metais ant Pilaitės piliakalnio minint Baltų vienybės dieną taip pat rodytos šio spektaklio ištraukos.

Atėjusieji į šią šventę galėjo pamatyti legendinės Naugarduko kunigaikštienės, Lydos kunigaikštytės Gražinos vaidybą. Ji buvo skirta lietuvių heroizmui kovose su kryžininkais prisiminti. Čia rodytas ir bendro lietuvių ir lenkų 1831 metų sukilimo prieš maskolius vadės Emilijos Pliaterytės gyvenimas. Neatsitiktinai pasirinkta ir ši ištrauka. Pilaitės dvare gyveno šiam sukilimui prijaučiantis Vilniaus universiteto profesorius Mykolas Fričinskis, o netoliese prie Bieliūnų ažuolo rinkdavosi sukilėliai. Šių metų pradžioje epinės dramos „Mano vardas Lietuva“ ištrauka apie Emiliją Pliaterytę rodyta Vilniaus mokytojų namuose. Čia buvo surengta konferencija „Ką Emilija Pliaterytė veikė šiandien?“, skirta jos žūties 180-osioms metinėms. Už dalyvavimą šiame renginyje „Pilaitės bendruomenės teatras“ susilaukė iš „Emilijos Pliaterytės atminimo draugijos“ padėkos rašto. Nepriklausomybės akto pasirašymo proga „Pilaitės bendruomenės teatras“ buvo kviečiamas į Vilniaus Emilijos Pliaterytės progimnaziją parodyti viso spektaklio. Prašymo neišpildė. Negalėjo dalyvauti dviejų vaidmenų atlikėjos. Nepaisant visų kliūčių plačiau viešinant epinę dramą „Mano vardas Lietuva“, jos sumanytoja D. Tarailienė džiaugiasi esamu populiarumu: „Per palyginti trumpą laiką spėta pavažinėti po Lietuvą. Keletą kartų vaidinta Žemaitijoje, kartą Šiauliuose ir du kartus Panevėžio apylinkėse. Kvietimų sulaukta ir iš kitų Lietuvos vietų ir institucijų. Net rekomenduota spektaklį vežti rodyti į Ameriką ir Rusiją“. Ji mano, kad nepaprasta būtų ten nuvykti. Tektų ilgai ieškoti solidesnių rėmėjų. Be to, tolimesnės kelionės pareikalautų tinkamo fizinio pasirengimo iš pačių aktorių. Kai kurios aktorės pakankamai garbaus amžiaus ir ne per geriausios sveikatos. Visą šią epinę dramą Vilniuje pakartotinai po netrumpos pertraukos planuojama rodyti šių metų kovo pabaigoje Vilniaus įgulos karininkų ramovėje. Ilgokai derintasi prie rašytojos Julijos Žemaitės vaidmens atlikėjos gyvenimo grafiko. Ji labai trumpam sugrįžo į Lietuvą. Suvaidins dar kartą ir nežinia kada vėl pasirodys Pilaitėje. „O kur dar kitos devynios, tarp kurių profesionali ir šiuo metu nemažai vaidinanti Nacionalinio teatro aktorė Diana Valiušaitienė? Be to, kiekvieną kartą prieš pakartotinai rodomą spektaklį privalu pasikartoti vaidmenis“, – susirūpinimo neslepia D. Tarailienė, kurios teatrališkoji veikla neatsitiktinė. Jaunystėje jos mama vaidino tarpukaryje veiklą pradėjusiam Kauno jaunojo žiūrovo teatre. Šeimoje buvo daug kalbama apie teatrą, dainuojama, skaitomos eilės. Nuo pat mažumės dar nelankydamą mokyklos su kiemo vaikais kurdavo vaidinimus ir juose vaidindavo. Mokykloje tą patį darė. Pasišventusi skautystei išliko arti teatro. Ši veikla reikalauja žaibiškų improvizacijų. Tenka skubiai sukurti svarbių istorinių veikėjų portretus, taip vadinamuosius gyvuosius paveikslus.

Vaidyba Pilaitės vidurinėje mokykloje. 1999 metai Pilaitės vidurinėje mokykloje laikomi solidesnio teatro atsiradimo metais. Sukurta muzikinė pasaka „Snieguolė ir septyni nykštukai“. Teatro šerdimi šioje mokykloje tapo Vita Nedzveckaitė – mokyklos direktoriaus pavaduotoja ugdymo reikalams, biologijos mokytoja. Jos 2001 metais sukurtas spektaklis „Pamokos tema: „Žmogaus griaučiai““, rodytas tėvams aktų salėje, neliko nepastebėtas Pilaitėje gyvenančio televizijos režisieriaus Raimondo Paškevičiaus. Pamatęs šį V. Nedzveckaitės spektaklį, biologijos mokytojoje išvelgė įgimtą režisūrinio matymo dovaną. Nuo tada V. Nedzveckaitė ėmė labiau gilintis į teatrą, susidomėjo psichodrama. Seminarų metu maloniai su kolegomis dalinasi ne vienerius metus apie teatrą kauptomis žiniomis. Pravertė ir polinkis literatūrai. Labai dažnai jos parašytos pasakos vaikams tampa spektaklių scenarijais. Prisimena, dar būdama 7-oje klasėje parašė scenarijų tuo metu labai populiariems agitbrigadų pasirodymams. Pagal jį parengta programa padėjo mokyklai pelnyti laurus tarprajoninėse šio žanro varžytuvėse. Tuo metu mokiniui negalėjo būti priskiriama tokio darbo autorystė. Ji atiteko pasirodymui vadovavusiai mokytojai ir padėjo ženkliai pasistūmėti karjeroje. Baigusi mokyklą, pasirinko studijuoti ekonominę kibernetiką, nors traukė literatūra. Pasirinkimą lėmė pedagogų matematinio mąstymo mokinėje išvalgos. Ekonominė kibernetika nelipo prie širdies. Nusprendė studijuoti biologiją. Tėvai selekcininkai. Suprantamas ir šis pasirinkimas.

Vita Nedzveckaitė teatrą suvokia neakademiškai. 2001 metais, kai pirmą kartą Pilaitės vidurinės mokyklos Teatro studija buvo pakviesta dalyvauti respublikiniame ne vienerius metus rengiamame

moksleivių teatrų festivalyje Marijampolėje „Aukšinis obuolys“, suprato: jų atsivežtas spektaklis

netelpa į jokių akademiškai suvokiamo teatro rėmus. Spektaklio pagrindas buvo šokis, bet daugeliui tai labai patiko. Buvo kviečiami ir kviečiami į šį festivalį, kol neprasidėjo ekonominė krizė ir nepritrūko lėšų jam organizuoti. Teatro studijos vadovė prisimena: „Pirmą kartą atvykę į šį festivalį net pavadinimo neturėjome. Buvome kaip vienas iš užklausinio lavinimo būrelių. Buvome priversti patenkinti nors vieną šio festivalio reikalavimų. Vizualiam prisistatymui reikėjo turėti vėliavą su savo teatro grupės pavadinimu. Vietoje pasidarėme vėliavą su vaidinančiais žmogeliukais ir užrašėme „Pilaitės teatras““. Šiuo metu tai Pilaitės vidurinės mokyklos Teatro studija. Čia, pradėjus profiliavimą, artistinius gebėjimus gali patikrinti kiekvienas mokinys. Visiems

besibeldžiantiems scena atvira. Nesilaikoma jokios atrankos. Net ir tie, kurie nelabai sutverti scenai, priimami vaidinti. Gali save išmėginti. Gal atsivers vaidybiniai gebėjimai? Jei taip neatsitiks, neabejojama, – atsiras daugiau pasitikėjimo savimi. Dažnai spektakliai gimsta improvizuojant. Jungiamas judesys, garsas, tartis. Vaidinimai pakankamai masiški. Dalyvauja iki 60 mokinių. Pasitaiko scenos meistrų. Kai kurie po mokyklos renkasi teatrinio meistriškumo ar režisūros studijas. Nemažai jų iš to jau pelnosi duoną. Per mokslo metus pastatomi du arba trys spektakliai. Jie rodomi tiek savo, tiek ir kaimyninėje Martyno Mažvydo mokyklose. Žiūrovais tampa mokiniai, mokytojai ir Pilaitės gyventojai. Jaunieji aktoriai noriai dalyvauja pačiuose įvairiausiuose festivaliuose, tokiuose kaip „Vaidenis“, „Bjaurusis ančiukas“ ar „Šimtakojis“, Vilniaus miesto menų šventėje „Džiaukimės kartu“. 2003 metais įsijungta į Vilniaus mastu rengtą projektą „Čiulbantis miestas“. Pilaitėje surengta teatralizuota inkilų iškėlimo šventė. Dalyvaudami įvairiausiuose sceninės vaidybos festivaliuose yra sulaukę malonių įvertinimų. Pavyzdžiui, Klaipėdos universiteto surengtame moksleivių teatro festivalyje Palangoje yra apdovanoti diplomu „Už teatrinę kalbą“. Su Šekspyriui skirtu edukaciniu projektu važiuota į Italiją. Ten anglų kalba rodė vaidinimą „Romeo ir Džiuljeta“. Italai, neturėdami vaikų teatro tradicijos, buvo maloniai nustebinti nepriekaištinga moksleivių vaidyba. Yra tekę svečiuotis ir Vokietijoje, Erfurto mieste, su kuriuo bičiuliaujasi Vilnius. Čia kartu su jaunaisiais aktorais iš kitų ES šalių turėjo improvizuoti pagal pačių pasirinktą impresionistų paveikslą ir muziką. Neblogai sekėsi susidoroti su tokia nelengva užduotimi.

Nemažai spektaklių pastatyta socialinėmis temomis. Spektaklyje „H352“ neišvengta aštrių vaikų ir tėvų santykių kampų. Spektaklis ne visiems buvo patogus. Neretai tapdama spektaklių scenariste, režisiere, kostiumų kūrėja, choreografe, muzikos parinkėja, V. Nedzveckaitė tvirtina: tai ne iš piršto laužta, paimta iš mūsų tikrovės. Su džiaugsmu prisimena Lietuvos tūkstantmečio proga pastatytus Kristijono Donelaičio „Metus“ ir „Sušaudytas dainas“. Spektaklis rezistencijos tema giliai išgyventas.

Šiuo metu pakartotinai statomas spektaklis „Velniškai geri vaikai“ pagal jos pačios sukurtą pasaką. Norima parodyti, kodėl vaikai iš pradžių buvę geri, paaukę pasidaro blogi. Spektaklis turėtų būti baigtas balandyje ir rodomas gegužę. Beje, V. Nedzveckaitė nevengia ir kitokių teatrinėjų naujovių. Prieš pačias Kalėdas Pilaitės vidurinės mokyklos mokiniai ir mokytojai buvo maloniai nustebinti pertraukų metų koridoriuose užtikę skulptūrų. Tai projekto „Gyvosios skulptūros“ dalis. Kartais į mokyklą atėję mokinių tėvai tampa netikėtų vaidybinių improvizacijų stebėtojais ar dalyviais. Nesiekama priblokšti. Netikėtai sukuriamos situacijos užveda ant giluminių nebesusikalbančių vaikų ir tėvų skaudulių. Skauduliai bendromis pastangomis iškeliami į paviršių ir laiku išoperuojami.

Norėdama daugiau laiko skirti kūrybai, V. Nedzveckaitė atsisakė direktoriaus pavaduotojos pareigų. Sugrįžusi gyventi į kaimą, kuriame jos šaknys, puoselėja svajonę ir čia įkurti teatrą. Tai būtų šeimos teatras. Jame vaidintų ir vaikai, ir suaugusieji. Tiki, – kaimas ta vieta, kurioje gyvenant ir saikingai prisidedant prie šeimos verslo, palankesnės sąlygos kūrybai. Persikėlusį gyventi į kaimą, Teatro studijos neapleido. Kiekvieną savaitę atvažiuoja į Pilaitę repeticijoms. Pasirikusieji teatrą, supažindinami ir su jo istorija. Su skirtingų laikotarpių teatro raida buvo galima susipažinti muzikiniame spektaklyje „Nuo Egipto iki Brodvėjaus“.

Beveik visi Pilaitės vidurinėje mokykloje pastatyti spektakliai yra nufilmuoti.

Tikėjimo žodžio krikščioniškoji mokykla turėjo ką parodyti. Teatrinės veikos nuošalyje neliko ir 2006 metais Pilaitėje gyvenimą pradėjusi pagrindinė krikščioniška Tikėjimo žodžio mokykla. Nesvarbu, kad joje per šimtą mokinių ir nedaug mokytojų, bet ji buvo viena iš pirmųjų kregždžių šio sostinės rajono bendruomenei 2009 metų vasario pirmomis dienomis pristačiusi pakankamai turiningą Lietuvos vardo tūkstantmečiui paminėti skirtą spektaklį. Žiūrovai galėjo susipažinti su visa etnografinė Lietuva. Nuo seniausių laikų Lietuvos žemėlapis durstytas jų atstovams vilkint autentiškais rūbus ir dalinantis savita tai vietai būdinga gyvenimiška išmintimi iki tol, kol į vieną vietą nebuvo sujungti visi lietuviško mentaliteto geografiniai lopinėliai. Tarp jų ir Mažoji Lietuva.

Šis lopinėlis Pilaitės gyventojais ypač įsiminė ir pasirodė svarbus. Senoviniais jo vietovardžiais ir Didžiosios Lietuvos ten vardan triūsusių iškilių žmonių asmenvardžiais pavadintos šio sostinės rajono gatvės. Gegužės pabaigoje ištrauka iš šio spektaklio – lietuvininkų šokis – sušoktas Pilaitės miške „Pilaitės bendruomenės“ surengtame poezijos pavasaryje „Tavo vardas mano širdy“. Jis taip pat buvo skiriamas Lietuvos vardo jubiliejui. Lietuvininkų šokis – šioje mokykloje dirbančios iš Klaipėdos krašto kilusios istorijos mokytojos Jolanta Janutėnienės nuopelnas. Jai epinėje dramoje „Mano vardas Lietuva“ patikėtas legendinės Naugarduko kunigaikštienės Gražinos vaidmuo.

Pilaitės Martyno Mažvydo progimnazijoje atsigręžta į teatrą. Pastaraisiais metais Pilaitės Martyno Mažvydo progimnazija taip pat atsigręžė į teatrą. Anksčiau vaidinimai vykdavo

jaunesniųjų klasių auklėtojų iniciatyva ir dažniausia būdavo rodomi auklėjamąsias klases mokinių tėveliams. Priežastis: neatsirasdavo pastoviai teatru degančių pedagogų ar šioje srityje norinčių labiau pasidaruoti specialistų. Neseniai čia įsikūrusiai Dramos studijai ėmėsi vadovauti pradinių klasių mokytoja Erika Albertynienė. Lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos Danutės Kasiulevičienės pastangomis prieš keletą metų pastatytas spektaklis „Kaip užauginti kupranugarį?“. Šios progimnazijos direktorius Eugenijus Manelis apgailestauja, kad spektaklis, kuris pareikalavo nemažai jėgų ir laiko, rodytas tik keletą kartų. Jo nuomone, tokie spektakliai turėtų būti rodomi dažniau ir platesnei Pilaitės

bendruomenei.

Ar šiuolaikiškame kūrybinių industrijų centre „Beepart“ bus vaidinama, parodys laikas. Pilaitiškiai 2011 metų rudenį duris atvėrusiame viešosios įstaigos kūrybinių industrijų „Beepart“ centro patalpose norėtų turėti teatrą. Ar jis atsiras, priklausys nuo norinčių vaidinti skaičiaus ir galinčio jam vadovauti entuziasto. Šiuolaikiškas „Beepart“ pastatas įsikūręs prie miškelio ir artimoje Pilaitės piliakalnio kaimynystėje su patogiu privažiavimu. Pirmame aukšte iš trijų pusių atsiveria iš viršaus antro pastato aukšto rėminama terasa. Visa tai tiktų neįprastiems spektaklių pastatymams.

Ekonominė krizė prisideda prie kultūros. Prasidėjus ekonominei krizei ir kritus perkamumo galiai, prekybos centrai pastebimai ištuštėjo. Atsirado nemažai laisvo ploto. Jis užleidžiamas kultūros renginiams ir turiningesniais laisvalaikio leidimui. Tas pats atsitiko ir su 2008 metų pavasarį Pilaitėje įsikūrusiu didžiuoju prekybos centru „Pupa“. Antrame aukšte Vaikų klubo patalpose nuo praėjusių metų rugsėjo veikia mokama Teatro studija. Ji skirta vaikų aktoriniams įgūdžiams lavinti. Teatro studijos vadovė Vita Žvirgždienė yra lankiusi ne vieną dramos studiją. Artimiausiu laiku rengiasi pagal populiarius animacinius filmukus pastatyti pirmąjį spektaklį ir jį parodyti Pilaitės bendruomenei.

Didžiausia problema laiku susiorientuoti kultūros renginiuose. Sužinoti Pilaitėje planuojamų spektaklių, kaip ir apie visų kitų Pilaitėje vykstančių renginių, rodymo laiką, nepaprasta. Neturintiems prieigos prie interneto ir nežinantiems, kas ir kur Pilaitėje vyksta, tai didžiulė problema. Pasitaiko, kad apie juos pranešama iš anksto įprastu būdu. Skelbimai su tokia informacija pasirodo autobusų stotelėse ar prie didžiųjų prekybos centrų. Bet ilgiau neužsilaiko. Greitai nuplėšomi uolių tvarkos prižiūrėtojų. Neseniai tokiems skelbimams įrengta vienintelė lenta prie Pilaitės seniūnijos. Ji pakankamai nuošalioje vietoje. Pro ją praeina vienas kitas pilaitiškis.

Dėmesio! Artimiausias pilaitiškių spektaklis „Mano vardas Lietuva“ planuojamas rodyti kovo 29 d. (ketvirtadienį) Vilniaus įgulos karininkų ramovėje. Pradžią 18 val. 30 min. Trukmė 1 val. 30 min. Įėjimas nemokamas.

Angelė Šarlauskienė